

זמני השבת - פרשת וישב תשי"ט

אנטווערפן	ירושלים	בני ברק	לאנדאן	ניו יארק
16.18	4.03	4.17	3.37	4.12
17.35	5.19	5.20	4.51	5.21
17.48	5.57	5.53	5.04	5.43

זמני השבת בקלוין: מנחה עש"ק: 16.45 - דף היומי: 08.15
 אה"ח הק': 08.30 - שחרית: 09.00 - באר מים חיים: 16.10
 מנחה וס"ג: 16.25 - אבות ובנים: 17.45 - מלוה מלכה: 21.00

זכור את השינוי בזמנים! תפילת שחרית בשבת בשעה 09.00

גליון קנ"ב (שנה ז')

קלוין "תפארת ישראל" טשארטקוב

בנשיאות כ"ק האדמו"רי"ם לבית רוז'ין שליט"א

Van Leiusstr. 37 - Tel. 03/232.95.10 אנטווערפן

תפארת שבמלכות

אמרות טהורות מרבנותינו הקדושים על פרשת השבוע ויומין החנוכה

והייתה ליה ראשי תיבות ל"ן, מיט די ל"ן נרות זאלן זיי האבן שמחת עולם ...
חנוכה איז געווען הנחת המזבח, מזבח בנימטריא זיין, דער צינור פון די שפע זאל געפנט ווערן גלייך צו יודען, הרופא לשבורי לב ומחשב לעצבותם, יודען זענען פול מיט ייסורים און מחוסר פרנסה, זאלן זיי פון דעם לעכטיגקייט פון די נרות חנוכה געהיילט ווערן אין אלעם.
הרופא לשבורי לב, ריית וסיית בנימטריא לחם, יודען זאלן האבן א רפואה צום עצבות, וועלן זיין קענען תשובה טווח מאהבה, און עצבות, דאס זאל איר, ונתתה אל תעצבו (צלאסי מ"ב, כ), אין ועתה, אלא לשון תשובה, [תשובה צריך להיות מוך שמחה] נאר אל תעצבו, נאר נישט מיט עצבות.
 (נחלת יעקב, נחלאן למעצער, זאת מנוכה, תל"ז)

יוסף פנה לשר המשקים, כדי להגדיל במחננו בהשיית וללא זכר שר המשקים את יוסף וישכחו (ס"ג מ, כ"ג).
 וברשיי זל, מפני שתלה בו יוסף לזכרו, הווקק להיות אסור כי שנים, שנאמר (תהילים מ, ה) "אשרי הגבר אשר שם בהי מבטחו ולא פנה אל רהיבים", ולא כטח על מצרים הקרויים רהב. ולכאורה יפלא, היאך יוסף פנה בעצמו אל שר המשקים ובקשו שיוכירהו.
ויבואר הענין על פי מאמר הר"ח"ק רי פנחס מקארין זי"ע, שאמר כשיש לאדם עשרת אלפים רויכ בביתו אז טוב לו להיות בעל במחון בהי [עכ"ד]. וכיארור הדברים הוא: דכשאין לאדם שום דבר אשר יכול לשום בו מבטחו, אזי אין בזה שום חידוש ששם מבטחו בהי, דהרי אין לו מבטח אחר שיוכל לסמוך עליו. מה שאין כן אדם שיש לו דבר אשר יכול לשום בו מבטחו, ועם כל זה אינו משים לבו לבטוח בזה, ורק משליך יתבו ובטוח רק בהי, הוא הגבר הראוי להיקרא בעל במחון כאמת.

אין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין
בענין קושיית הבי"י (פ"ח ס"י פמ"ו), למה עושין חנוכה חי ימים, והנס לא היה כי אם ימים. נראה, כי הנה חי ימים הם על הנס שנתרבה השמן, והנה כפח זה נעשה עוד נס, בדנס השמן אצל אלישע הנביא עם האלמנה, כתיב (מלכים ב' ד, ז) "ובאת וסגרת הדלת בעדך ובעד בניך, ופרשיי זי"ל - כבוד הנס לבוא בהצנע. ועוד איי בגמי (פסטי"ט) אין הברכה מצויה לא בדבר המדוד ולא בדבר המנוי, אלא בדבר הסמוי מן העין.
 והנה הפח הזה היה דבר המדוד, כי לא היה בו להדליק אלא יום אחד, נמצא כי חוץ הנס ששרתה בו הברכה, היה ג"כ נס ששרה בדבר שאין ראוי לברכה, נמצא כי הפח גופא. נשתנה למעלותא, כי בהיותו דבר המדוד לא היה מצד עצמו ראוי לברכה, ובהו הראה הקב"ה את חיבתו היתירה לישראל, ועל כן מוסיפים יום אחד לנס זה.
ונראה שזה מרומז בגמי (פ"ח ס"ב) "וכשנברר מלכות בית חשמונאי ונצחום, בדקו ולא מצאו אלא פח אחד של שמן שהיה מונח בחותמו של כהן גדול, ולא היה בו אלא להדליק יום אחד, נעשה בו נס והדליקו חי ימים".
 ולכאורה מה הענין שאמרו ונעשה בו נס, דהיה די באמרם ונעשה נס והדליקו חי ימים. אלא הא קמ"ל רבותא, ששרתה הברכה בו דייקא. אע"פ שלא היה (המשך בעמוד ד')

זה היה כוונת יוסף בפנתו אל שר המשקים לזכרהו, דאף על פי שהיה יכול אז לסמוך ולבטוח בו שיוכרהו, עם כל זאת לא פנה לזה, לא שם בהי מבטחו. וזהו גם כוונת המדרש (ר"פ מקן) דדריש "אשרי הגבר אשר שם הי מבטחו" זה יוסף, והיינו דאף על פי שהיה יכול לסמוך על בקשתו לשר המשקים, עכ"ז לא סמך עליו, אלא שם בהי מבטחו, ונשאר עומד בצדקו ובבטחונו בהי לבדו.
 (פאר ישראל, ניוט, ע"ד 97)
 זמן המסוגל לפעול בתפילה
אומרים בשם צדיקים, כי חנוכה יכולים לפעול בתפילה יותר מזמן אחר.
אומר אני, אף שהיה אז הדור בשפל המצב, מכל מקום עור להם הקב"ה, מכיאר עמיקתא לאיגרא רמא, אייב גם היום בגלות, שמצב ישראל עוד יותר עיי הגלות הכבד הזה, שנוגע עד דכדוכה של נפש, מכל שכן שצריך הי לעזור, כמי"ש אישכון את דכא, לכן חנוכה היא ג"כ בחינה זו ... [וכו'].
 (קדוש לכהן, סלדיגורא, למי מנוכה, שנת עת"ר)
 חנוכה זמן המסוגל להשיע לשמחה וכו"ט
 אז תתחוק ותתפארה והייתה לה שמחת עולם. זאג איר, אייז איז חי ימי חנוכה, איז תתחוק ותתפארה,

מחן לציון

בפרשת השבוע, לומדים אנו על גלגוליו של יוסף הצדיק, בהיותו בבית אביו, פרשת מכירתו, ומכירתו הרבה נמכר - עיי ברשיי, ולבסוף שהגיע לבית שר המבחים, שם כיהן כמושל בביתו, הנסיון הקשה שעמד בו, עד שהכניסוהו לבית הכלא.

והנה התורה הקי בעצמה, מעידה על יוסף - דבר שכל אחד היה מתברך בו, וכל אחד היה הפץ שאף עליו תשרה רוח זו, מה? "יוכל אשר הוא עשה" הי מצליח בידו, מתכון רשום להצלחה בכל דבר. הבה ונתבונן, מהי הסיבה המיוחדת שכנינה זכה יוסף הצדיק? כל אחד מעמנו ודאי רוצה את המרשם ... !!!

אומר הרבי מקאצק זי"ע, כן, ישנה סיבה ברורה, שבעמיה זכה יוסף, שבכל אשר עושה הי מצליח בידו, מהי?

כשיוסף היה בבית אביו, על מה נסוכו דאגותיו, "והוא נער את בני בלחה ובני זלפח", חרד ודאג לכבודם של בני השפחות, לא הסתכל על עצמו, שבכך מעורר הוא על עצמו את שנאתם של אחיו. ואפילו בעת שחבוש היה בבית האסורים, וודאי ייסורי לבו היו רבים וקשים, על מה דאג? מדוע פני שר המשקים ושר האופים וזעפים. ולכאורה מה שאל אותם, הרי ברור שאדם שיושב בכלא, אין לו מצב רוח משופר. רק להשמיענו, שבכל יום ויום התעסק עמם לסייעם, והיום ראה שהם עוד יותר עצבים מכלל יום ויום.

אכן זו היא הסיבה, שכנינה זכה יוסף להצלחה בכל מעשיו, שסייעתא דשמיא תלווהו בכל צעד ושעל, כי בכל מצב שהוא היה, דאג לאחרים, תר והיפיש במה יכול הוא לסייע, להושיע יד, לומר מילה טובה, ובמידה שאדם מודד מודדין לו מן השמים, כשדאגתו נתונה לאחר, דואגים אף לו, שיצליח בכל.

א גשען שנת

ידידכם, יחיאל הושע רבינוכין

מברכין חודש טבת

ראש חודש טבת הבעל"מי

יהיה ביום שבת קודש

דער מולד זוענט זיין:

שבת נאכמיטאג 4:10 מיט 16 חלקים

שמח תשמח ...

זמן תפילת מנחה בשבת פרשת וישב בשעה 21.55
 ולאחרי יתקיים אי"ה מעודה שלישיית ושמחת שבוע ברכות

ברכת מזל טוב חמה ולבבית

לשי"ב הבה"ח מו"פ בהשכל ודעת וכו'
 כפר מנחם נחום רבינוביץ נ"י
 בן המנוח הרה"ח ר' אשר זי"ל
 נכד ילחמי"א הגה"ח מוריני רבי אליעזר שליט"א
 לרגל שמחת אירוסו בשעמו"צ
 עייג הכלה שתחי - בת הרב צבי לייטנער הייז מאנטווערפן
 יהא רעוא שיוכה לבנות בית נאמן בהשכל ודעת
 בדרך הצרופה מאבותינו ורבותינו הקדושים זי"ע
 המאהל מתוך שמחה רבה
הושע אשר רבינוביץ - מאנסי נ"י יצ"ו

הילולא דצדיקיא

ביום המישי הבעל"ט - ט נר ה' חנוכה
 יומא הילולא קדישא של
 כ"ק מרן אדמו"ר הקו"ט רבי ישראל מהוסיאטיין זי"ע
 בתקיים אי"ה "סעודת הילולא" בשעה 20.00
 זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל, אמן

הגליון נדבת

הרה"ח בנש"ק ר' שלום אנגלשטיין הי"ו
 לרגל שמחת שבת שבע ברכות
 לבתו הכלה שידרה נחמה שתחי
 עב"ג החתן חיים אלכסנדר אקרמן הי"ו
 בן ידידנו הנעלה הרה"ח ר' מרדכי איסר אקרמן הי"ו
 יה"ד שמלוא הפניים נחת בכפלים, יראו מכל יו"ה
 ואך טוב וחסד ישורדו במעונם מתוך שמחה וכו"ט סלה

מלא המנא ברכות

למייסד הכולל הרבני המפואר בנש"ק, ראש וראשון
 לכל דבר שבקדושה במסירות ובאהבת התורה
 הרה"ח ר' שלום אנגלשטיין הי"ו
 נו"נ לרבוה"ק מבוהוש - פאשאקאן - וואסלוי זי"ע
 לרגל נישואי בתו הכלה שתחי בשעטומ"צ
 עב"ג החתן כליל המעלות חיים אלכסנדר נ"י
 בן ידידנו הנעלה מנכבדי מתפללי הקלוין הרבני המפואר
 הרה"ח ר' מרדכי איסר אקרמן הי"ו
 ונכד ידידנו הנעלה אור בלתי נשיכה נשיא הקלוין
 הרה"ח ר' הושע פריזוער ע"ה
 יה"ד שיתעבדי לבניו עולמים, עם דורות ישרים מבורכים
 הפוסעים במשעול אשר התנו האבות הקדושים
 מתוך הרהבת הדעת וכו"ט סלה, אמן
 כעתירת וכרכת המשתתפים והשמחים בשמחתם
 רב יחיאל הושע רבינוביץ - ראש הכולל
 אברכי ולומדי הכולל

הילולא דצדיקא

כ"ק מרן אדמו"ר רבי ישראל מהוסיאטין זי"ע

כ"ט כסלו - גר' ה' חנוכה תש"ט

ידו הקדושה והכניסה תחת הכנף העליון, כנגד החזה, והלך להתפלל ולא נתן לו שלום. והיה פחד על ר' משה ובנו ר' אברהם יעקב, מפני מה לא רצה הרבי ליתן לו שלום, והחל לפשפש במעשיו. ואחר נזכר החסיד ר' אברהם יעקב הנ"ל, שהוא היה מקודם אצל הרופא, והלך מנעליו שם, ושכח ליטול ידיו אחר שלבשם שנית, והלך מיד ר' אברהם יעקב להמקוה, וכשחזר הרבי מבית המדרש חזרה לביתו, עמד שוב ר' אברהם יעקב ליתן ישרים, ונתן לו הרבי ישרים, ושאל לו: "אברהם יעקב וואס מאכסטו?" (כ"ק אדמו"ר רבי יעקב ממשעווארסק ז"ל, מפיכס ומפי כתבס, ח"ג, עמ' י"ז)

סיפר לי כ"ק אדמו"ר מסאדיגורא שלישי"א, משמיה דאביו כ"ק אדמו"ר רבי מרדכי שלום יוסף מסאדיגורא זי"ע, שדודו-וקנו הרחיק רבי ישראל מהוסיאטין זי"ע ביקר פעם בקראקא ביום ל"ג בעומר, ואת שולחנו לכבוד הילולא דרשב"י ערך שם בבית מדרשו של בן אחיו הגה"ק רבי משה מבאיאן הי"ד זי"ע בהשתתפות קהל רב ביותר, אשר בדרכם של חסידים נעמדו צפופים על שולחנות בית המדרש כדי לראות היטב את הרחיק מהוסיאטין זי"ע בעת עריכת שולחנו.

והנה בסיומו פנה אחד מהרבנים שהיו שם להגה"ק רבי משהינו הי"ד זי"ע ושאלו אם אין איסור השתמשות בשולחנות ביהמ"ד כגון הא [דהוא לכאורה השתמשות של חולין בשולחנות ביהמ"ד]. והגה"ק רבי משהינו הי"ד השיבו דאברה - השתמשות מותרת היא, משום שיעודם של שולחנות בית המדרש הוא לסייע ללומדי ביהמ"ד בלימוד התורה הקי, ומאחר שכל תנועותיו הליכותיו ואורחותיו של דודי הקדוש מהוסיאטין תורה הן **וצריכי** לימוד, הרי דשרי להשתמש בשולחנות ביהמ"ד כדי ללמוד, עכתודיהק.

(אלמו"ר שליט"א, עיוני כלכות מ"ג, סימן י"ג, כערה ל', עמ' ע"ה)

סיפר הרחיק ר' ישראל שרייבר ע"ה: בימות הקיץ נהג רבינו לשהות בירושלים. באחד הימים יצא רבינו מביתו עם הגבאי לטייל, והלכו הם לטייל במקום צדדי שעדיין לא נבנו בו בנינים. ולפתע הבחין הגבאי, שמבינות לסלעים מתקרב לעברם נחש, הגבאי נבהל ורצה לברוח, אך ראה שרבינו אינו חת ואינו זע, ופוסע בניהותא במקום, כשקלפו בידו. הנחש התקרב לעבר רבינו, והחל לעלות על מקלו, וכך עמד במשך מספר רגעים, ואחר ירד, וחזר למאורתו. הגבאי התקרב לעבר רבינו, ושמע שהוא מתבטא: "א גרויסער איד, מיט אביסיל גאווה..."

(מעטמי מהכ"ר חיים יעקב שטרענגער כ"ז, ששטע זאט מהכ"ר ישראל שרייבר ע"ה)

ידוע וזכור לכולם, הסיפור עם אותה אשה שבעלה עיגנה, וסרב בתוקף לגרשה, על אף שבית הדין פסק שעליו ליתן נט, הבעל אף שהיה נחשב לירא ושומר תורה ומצוות, היה עקשן ועקמן גדול, ולא היה נראה שום מוצא שיוכלו להשפיע עליו לקיים את פסק הדין. הורי האשה סחו צערם לפני זקני, וישלה זקני לאמור שמצווה עליו ליתן הנט, הבעל כדרכו השיב תירוצים שונים ומשונים, כך חזר הדבר ונשנה כמה וכמה פעמים, עד שזקני צוה שיבוא לביתו, בהכנס הבעל לחדר, ניגש זקני לארון הספרים, והוציא משניות וקידושין, ויראהו את המשנה הראשונה: "ויוצאת בנט ובמיתות הבעל", ויאמר זקני לבעל, "ענתה בידך הברירה לבחור דרך אתה רוצה להוציא את אשתך מיד". סבר פניו החמורות של זקני, לא השאירו צל של ספק אצל הבעל את אשר עלול חיו לקרות, ובעודו עומד לפני ענה בקול גדול: רבי הנני נתן מיד נט, וכן הוה.

(נכדו כ"ק אדמו"ר ר' יחזק מהוסיאטין, שית יחזק, מאמרי נר כ' דמוכס)

סיפר לי הרחיק ר' ליפא שוואנער ז"ל שהיה יד ימינו של הרחיק רבי ישראל מהוסיאטין זי"ע [הוא היה נכד רבי נטע שוואנער שהיה יד ימינו של הרחיק רבי מרדכי פיווש מהוסיאטין זי"ע]. פעם הוא הבחין שרבו לומד הרבה בספר משנה ברורה, ולא מצא הן בעיני ר' ליפא שהרבי מעיין כ"כ הרבה בספר שלא נתחבר ע"י חסיד. ומכיון שר' ליפא היה סוחר ספרים, והיו תחת ידו ספרים רבים, לכך הביא להרחיק מהוסיאטין ספר כעין המשני"ב שנתחבר ע"י תלמיד חכם חסיד, ואמר ר' ליפא לרבי יגם ספר זה מלוקט מדברי האחרונים על שולחן ערוך [ספר זה שהביא ר' ליפא לרבי, בתחילה נדפס כספר פני עצמו, ללא דברי המחבר, ובמהדורה שניה נדפס עם לשון המחבר ג"כ] ומחברו היה חסיד. והסכים הרחיק מהוסיאטין ואמר לו: שהיות ואין לו מקום בארון לשני הספרים, ע"כ יקח ממנו את המשני"ב, ואילו הוא ילמד בספר ההוא. לא עברו שבועיים ימים, והרחיק מהוסיאטין קרא לר' ליפא וצוה אותו שיחזיר לו את המשנה ברורה, באמרו "איך קאן נישט זיין אהן די משנה ברורה".

(כס"ח ר' אליעזר דוד פרידמן שליט"א, מפי ספרים וסופרים, ח"ג, עמ' ע"ה)

רבינו הק' זי"ע

סיפר כ"ק אדמו"ר מאלכסנדר שליט"א: איך האב געהאט א גרויסע ישועה דורכ'ן הוסיאטינער הרחיק רבי ישראל זי"ע. ווען כיבין געווען א קינד אזו אין ירושלים ארומגעגאנגען ל"ע דער טיפוס קרענק ר"ל, און די סימנים זענען געווען אז מיהאט געבראכן און ס'איז ארויף די היץ, און מ'איז געלאפן וכו'. סינישט געווען דעמאלס קיין רפואה פאר דעם, און ס'געווען צוויי דאקטורים וואס האבן קובע געווען אויף מיר אז **דאס איז דאס**, רח"ל, ל"ע.

דער טאטע זצ"ל, מיט'ן זיידן בעל אמונת משה מאלכסנדר זצ"ל, פלעגן איינמאל א יאר גיין צום הייליגן הוסיאטינער רבי זי"ע, ס'איז געווען אויף די ערשטע סליחות, אלס ידעם הייליגן רווינגערס און אייגענע אייניקל. דער טאטע זצ"ל פלעגט איבערזאגן אז ער האט געזאגט יענען אזוי ווי א קינד לייגט פון סידור-ל!... [וכו].

עכ"פ נאך סליחות, איז דער טאטע זצ"ל אריין צו איהם מיט א קוויטל. זאגט דער הוסיאטינער: "ענה, דאס איז א צעהנדל...!" שוין, מיט איהם האט מען זיך נישט געשפארט, כ'האב מוכיר געווען אין פארטיג...! דער טאטע זצ"ל איז אהיימגעגאנגען, און אינדערפרי איז מיר ארויסגעפאלן א צעהנדל, און אלעס איז אוועקגעגאנגען...!

דאס איז שוין געווען הונדערט פארצענט'יג מיט אלע סימנים ... רח"ל, און נישט נאר דאס, נאר צוויי דאקטורים האבן עם שוין באשטעטיגט - **און ער האט דאס ממתק געווען!**

(כ"ק אדמו"ר מאלכסנדר שליט"א, שיש עם כ"ק אדמו"ר מסקווירא שליט"א בחלל הקודש, סקווירא, פרשת נשא תשס"ח, עמ' ח')

כשהגיעו השמועות על הגנרל הנאצי רומל ימ"ש, העושה את דרכו עם צבאו לכיוונה של ארץ ישראל, הכריזו הרחיק ר' שלומיקה [מזעוהיל], והרחיק רבי ישראל מהוסיאטין זי"ע, על יום תפלה, וביהוד להתאסף על ציונו של האור החיים הקי. לאחר התפלה הפטיר הרחיק מהוסיאטין זי"ע, כי בטוח הוא שהנאצים ימ"ש לא יעלו ולא יבואו לארץ. לפליאת הנוכחים - לנוכח תמונת המצבשהגיעה אז לארץ הרחיק והראתה שצבא הנאצים בפיקודו של רומל ימ"ש מתקדם לכיוון ארץ ישראל כמעט ללא מפריעים, ואכן תבוסתם הייתה משהו שלא כדרך הטבע - השיב הרחיק מהוסיאטין: "בעת התפלה ראיתי שם הוי"ה באותיות מבהיקות לפני, וידעתי שקרובה מפתח".

ונוסף עוד: הרחיק רבי ישראל מהוסיאטין זי"ע, היה מתנהג מאוד בפשטות, ולפעמים היו מעשיו נראים מאוד יבעל בתישו, כגון שלפעמים היה נעצר בחלונה של חנות להתבונן במוצגים בה, וכן להתעניין "כביכול" בחידושים שם, וכמו"כ היה מרבה במייל וכו'. והביאור בזה אמר הרחיק רבי שלומיקה מוועדה זי"ע, שהיה בידדות עמוקה עמו, היה זה באחד מביקוריו של הרחיק ר' שלומיקה בבית הרחיק מהוסיאטין, וישבו שניהם בדומיה במשך כמהצית השעה, ולא החליפו מילה אחד עם רעהו, כשיצא הרחיק ר' שלומיקה מביתו, אמר: "ער איז א פאס מיט קוילען, איבערגעדעקט מיט אש".

ישמעתי מהגה"ק ר' יעקב לנדא אב"ד בני ברק זצ"ל, (שכידוע היה חסיד של הרחיק הרשב"י מליובאוויטש זי"ע, ואחר הסתלקותו נתבדק כאר"ה בבגדי רבי ישראל מהוסיאטין זי"ע). ובעת שהכריזו האנגלים שהם מסירים את שלטונם מארץ ישראל, לטובת עצמאותה של מדינה עצמאית ליהודים, פרצה מלחמה קשה בין הערבים ליהודים, מלחמה שגבתה קרבנות רבים רח"ל ונקראת שם 'מלחמת השחרור'. ואמר אז הרחיק מהוסיאטין: ס' האט מיך תיכף נישט געפעלען, גוים זאלען אונז געבען ארץ ישראל". וסיפר לי הגרי"י לנדא "שאלתי את הרבי, הלא הרבי בעצמו סיפר לי פעם על הרחיק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זי"ע, שפגש את הרחיק רבי זאב וואלף מוויטומיר בעל האור המאיר זי"ע, בחודש אלול, ואמר לו: ראש השנה מתקרב און מען דארף אכטונג געבען אויף דעם רבש"ע, ולהיזהר שיצאו פסקים טובים על כלל ישראל [על דרך שמנחמן אותו ושפת, כדא"י בפסחים (ק"ט) ע"ש]. ואם ביד הצדיקים לפקוח על מעשי ה', אם כן לא היה צריך הרבי להניח להשי"ת שהגויים יוציאו מידם את השליטה על ארץ ישראל". והרבי ענה לי: "אפשר האבין אונז נעפלעט" - היינו אולי מעיני וחמרונו בזה שלא ביקשנו על זה.

(כס"ח ר' אליעזר דוד פרידמן שליט"א, מפי ספרים וסופרים, ח"ג, עמ' י"ג-י"ד)

סיפר ידידי ר' מענדיל מערויל, שבעת שהיה הגה"ק רבן של ישראל מוה"ר ישראל מהוסיאטין זצ"ל בעיר לעמבערג, והיה המספר עם אביו הרחיק ר' אברהם יעקב מערויל, ועם זקנו הרחיק ר' משה מערויל בתוך הבאים ליתן ישרים להרחיק מהוסיאטין. וכשהלך הרבי לביהמ"ד להתפלל, נתן בידו ישרים לכל האורחים בנהגו, וניגש תחילה זקנו ר' משה מערויל, ונתן לו הרבי שלום, ושאל לו "וואס מאכסטו משהיליי". ואחר ניגש בנו ר' אברהם יעקב, והגיט ידו ליתן שלום לרבי, אך הרבי החזיר

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל, אמן

שמע חכם

דרך חיים ולקחי מוסר מפרשת השבוע

בשליחות קודש למען האמונה...

שם שמים היה שגור תדיר בפיו של יוסף, והוא השתדל בכל כוחו להקנות את האמונה גם לסביבתו. יוסף, כנער, עבר גלגולים ואדונים שונים. בודד לנפשו ניצב מול סביבה אלילית-מצרית זרה, אך למרות כל הקשיים הוא הקדיש את עצמו למשימה הקדושה - להפיץ בקרב אנשי האצולה המצריים את האמונה באלוקי ישראל.

בתחילת דרכו בארץ מצרים הוא שהה בבית פוטיפר, שר הטבחים המצרי. זה מצדו הבחין שהי עמו: "יורא אדוניו כי הי אתו וכל אשר הוא עושה הי מצליח בידוי" (בראשית ל"ט, ג'). רש"י מפרש שהכוונה היא ששם שמים היה שגור בפיו של יוסף. ניתן להניח, שבכל הזדמנות השמיע יוסף ביטויים מעין: "אם ירצה היי, בעזרת היי, תודה להיי, ברוך היי וכדומה. יוסף לא התבייש באמונתו ולא הסתיר אותה מעין זרים. להיפך, הוא השמיע אותה והצהיר עליה בפומבי.

האמונה באלוקי ישראל לא היתה מקובלת במצרים, ואף לא היתה ידועה שם. השמעתה בפיו של יוסף היוותה תעוזה רבה - התירה תחת רגלי האמונה האלילית. אולם יוסף לא נרתע והמשיך להחזיר אמונה בלב האנשים שבקרבם שהה.

מאוחר יותר, כאשר עמד בנסיון הקשה עם אשת פוטיפר, הוא השיב לה תשובה ארוכה ומנומקת מדוע לא היינו מצפים שיסביר לה, בשפה המובנת לה, שפת השכל, יטיף לה על הדרדרותה המוסרית. אולם, בניגוד למצופה, אמר יוסף דברים שונים: "כי איך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחמאתי לאלוקים" (בראשית ל"ט, ט'). הדברים מדהימים! מול מרשעת זו, שפרקה מעליה את כל עול, את חובות המוסר האלמנטריים ואת נימוסי החברה, עומד יוסף ומשמיע לה שיחה מוסרית שתוכנה: "חמאתי לאלוקים".

כשהיה יוסף בבית הסוהר, הוא נפגש שם בשרי הממלכה המצרית, שירת אותם ועמד לרשותם. כשהלמו חלומות ופניהם היו זועפות, שאל אותם יוסף: "מדוע פניכם רעים היום?" והם השיבו: "חלום חלמנו ופותר אין אותי" (בראשית מ', ח'). כאשר יוסף שומע שלפניו בעיה הקשורה לפתרון חלומות, הוא מציג: "הלא לאלוקים פתרונים, ספרו נא ליי" (בראשית מ', ח').

התשובה זו מפתיעה, שכן לא היינו מצפים שיוסף ישמיע אותה. טבעי היה, שיוסף יבקש שיספרו לו את הדברים, לא לשם פתרון, אלא לסיפוק סקרנות גרידא. הוא עצמו היה מעורב בעבר בחלומות אחרים, שבעטיים הוא נמכר בידי אחיו והתגלגל למצרים ולבית סוהר זה. האם אין זה טבעי שנער המצפה שנים כה רבות להגשמת חלומותיו - ירצה לשמוע על חלומותיהם וינסה לעקוב אחר תהליך התגשמותם?

אולם, כאמור, יוסף מנצל כל הזדמנות נאותה לצורך הפצת האמונה בסביבה שבה הוא נמצא, אף אם תהיה זו סביבה זרה ואלילית ככל שתהיה. אין פלא, שהוא ניצל רגע מתוח זה כדי לתפמף ללבם של השרים המצריים אמונה במציאותו של אל אחד.

המורה היתה: יכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון.

מרגיזתא טבח

פנינים יקרים על פרשת השבוע

ההכרח שלחום שר המשקים היה על גאולת ישראל

עייני בב"ר (פ"ה, ה) פרשת וישב ענין נאה וארוך על ד' כוסות הכל רמו על הגאולה [וז"ל המדרש: ויספר שר המשקים והנה גפן לפני, אלו ישראל, שנאמר (הגלים ט) גפן ממצרים תסיע, ובגפן שלשה שריגים, משה אהרן ומרים, היא כפורחת, הפריחה גאולתה של ישראל, עלתה נצה, הנצה גאולתו של ישראל, הבשול אשכוליה ענבים, גפן שהפריחה מיד הנצה, ענבים שהנצו מיד בשלו, וכוס פרעה בידי, מכאן קבעו חכמים ד' כוסות של לילי פסח, א"ר הונא בשם ר' בנייה כנגד ד' גאולות שנאמרו במצרים, והוצאתי, והצלתי, וגאלתי, ולקחתי, רבי שמואל בר נחמן אמר כנגד ארבע כוסות שנאמרו כאן, וכוס פרעה בידי וגו', ונתת כוס פרעה וגו', רבי לוי אמר כנגד ד' מלכויות, רבי יהושע בן לוי אמר כנגד ד' כוסות של תרעלה שהקביה משקה את עובדי כוכבים, הה"ד (ירמיה כ"ה) כי כה אמר ה' אלהי ישראל אלי קח את כוס חסו היין החמה, (שם, טז) כוס זהב בכל ביד ה' וגו', (הגלים ט"ז) יטער על רשעים וגו', וכנגדן הקביה משקה את ישראל ד' כוסות של ישועה לעתיד לבא, שנאמר (שם, ט"ז) ה' מנת חלקי וגו', (שם, קמ"ג) כוס ישועות אשא, (שם, כ"ג) תערוך לפני שלחן נגד צוררי דשנת בשמן ראשי כוסי רויח, כוס ישועות כוס ישועה אין כתיב כאן אלא כוס ישועות אחד לימות המשיח ואחד לימות גוג, אמר לו את בשרתני בשורה טובה אף אני אבשרך בשורה טובה, בעוד שלשת ימים וגו', כי אם זכרתני אתך, כי נגב נגבת, א"ר אחא מכאן שנגב שתי פעמים, וגם פה לא עשיתי וגו'.

ויש לעיין בזה מי הכרחים לדרוש פתרון חלום של שר המשקה על ישראל, גם שאמר **את בשרתני אף אני אבשרך** כ' דמשמע שיש לחלום זה שני פתרונות ומאין להם זה.

ונראה ע"פ מ"ש פ' הרואה (בבב"ב דף ק"ה) "ויחי כאשר פתר לנו כן היה" מכאן שכל החלומות הולכין אחר הפה, וא"כ הוא יקשה למה פתר ליה לטובה ולמה לרעה. אבל יש לומר בזה שודאי אלו פתרונות שאמר להם לא היו אמיתיים אלא אחר הפה, והפתרון האמיתי של חלום שר המשקה בעיני יוסף היה על **גאולת ישראל** כדמסיק, וע"כ א"ל לשר המשקה את בשרתני בחלום טוב, לפי פתרון אמיתי על גאולת ישראל, אף אני אבשרך טוב בחלום שהולך אחר הפה וק"ל.

(חי' אגדות מהכ"ס, פסחים דף ק"ע ע"ג, ד"כ ד' כוסות של גאולה וע"ע ביאור צ"ח בצורת חיים, חולין, דף ק"ג ע"א, ד"כ כו' לומר יעקב נעשה שר וכו')
✽

חשבון נפלא בשכת שר המשקים דייקא

רבי אלעזר בן ערך איקלע להתם, אימשיך בתרייהו איעקר תלמודיה. כי הדר אתא, **קס למיקרי בספרא**, בעא למיקרא (שמות ט"ז) **החדש** הזה לכם, אמר: **החדש** היה לכם. בעו רבנן רחמי עליה, והדר תלמודיה (שבת קמ"ז ע"ג).

כתוב בספרים בשם הגאון מו"ה **שמשון אסטרפאל** זצ"ל דשר של שכחה 'ריב' שמו ושם הממונה על הזכרון 'דוד' גימט' 'אל'. ואותיות שניות של הח"דש ה"זה ל"כס דז"ד ונתהפך לו באותיות ר"ב הח"דש ה"יה ל"בם ע"ש.

ונראה דטומאת מצרים שהוא קפ"א כדאמר' במרור שצריך למתקו בחרוסת משום 'קפא' כמבואר פ' ערבי פסחים. ואם תוסיף מספר קפ"א על דז"ד עולה ר"ב שהוא שכחה כנ"ל, וכשנגאלו מטומאת מצרים והסר מהם השכחה כדכתיב "למען תזכור את יום צאתך" אז נאמר להם הח"דש ה"זה ל"כס שהוא שם הזכרון כנ"ל.

והנה היו במצרים רד"ו שנים, ושר המשקים שכח את יוסף ב' שנים כפירש"י סוף פ' וישב, ולולי כן היו יורדים למצרים ב' שנים קודם והיו שם ר"ב שנים ושלט בהם השכחה לעולם ח"ו, וה' סבב ששכח שר המשקים נמצא ע"י שכחתו נזכרו ישראל וזכרו הם זכר ימות עולם, וזה מרומז ולא זכ"ר שר המשקים את יוסף וישכחהו, דייקא אבל ישראל נזכרו לטובה.

(חסם סופר, שבת דף קמ"ז ע"ג, ד"כ קס למיקרי בספרא)

תפארת החסידות

ליקוטי אמרים ממאורי החסידות מלוקטים מספרים הקדושים

הש"ת נותן מקום למי שאינו מוצא מקומו מחמת חטאיו

איתא במדרש פרשת וישב (ב"ר פפ"ד ט"ז) דראובן פתח בתשובה תחלה, ולכן הושע הנביא שבא מראובן פתח ג"כ בתשובה. **כי זו תשובה שלימה שאינו מוצא לו שום מקום ומציאות בעולם ע"י החטא**, ושמעתי מפי מו"ז ז"ל על ענין טעות, בצרה תקלוט כבצר (מכות ז"ג). אמר הפרש ביניהם: **כי באמת בעל תשובה שיועד שעל ידי החטא אין לו מקום, אז הש"ת נותן לו מקום**, כמ"ש (שמות כ"ג, ט). ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה, וזה בצר ותוקף שניתן לבעל תשובה, אבל אם הוא סומך על זה נקרא בצרה, שסומך על זה המקום ואז אינו קולט כלל עכ"ד, ונראה רמז לזה בצר במדבר, (דברים ד, מ"ג): פ"י אם הוא בעיניו כמדבר ואין לו מציאות, אז בצר וקליטה יש לו, והיא בח' הארובן.

(כה"ק רבי יהודה לרי' מנגו ז"ע, שפת אמת על הכ"ס, מכות, דף ק"ג ע"א)

✽

מוסיף והולך - בכל יום יש גילוי חדש בנס שלא היה ידוע

ראשונה יש להבין, אליבא דמאן דאמר נגד ימים הנכנסין והיוצאין והיוצאין [ביה וביש נחלקו במנין הנרות שמדליק, אי מוסיף והולך, או פוחת והולך, ולחד מ"ד בגמ' הפחלקת ביניהם היא, דלכ"ש מדליקים כנגד ימים הנכנסים, ולב"ה כנגד ימים היוצאים], עכ"ל באיזה סברא פליגי ב"ש וב"ה, וי"ל ע"פ פשוטו, דידוע ק' הפוסקים (ב"ר ל"ח ס"י ע"ה), למה אנו עושין ח' ימים חנוכה, הלא הנס בשמן לא היה רק ז' ימים, **כי על לילה אחת היה שמן בפך כשעורו להדליק**, והנה, לכל התירושים היה הנס של ז' ימים כלול בהשמן אש היה בפך ללילה הראשונה, ובמצא דביום הראשון היה עיקר גודל ותוקף הנס על כל ימי החנוכה, וביום הב' לא היה הנס גדול כ"כ סבירא ליה לב"ש דביום הראשון מדליק שמנה כנגד ימים הנכנסין, **כיון שאז היה כלול בהשמו גדלו**

הראשון מדליק שמנה כנגד ימים הנכנסין, כיון שאז היה כלול בהשמו גדלו

”למען הציל אותו..” / מעשה שהיה

בעיר למברג התגורר חניס יהודי, אשר התפרנס מתפירת בגדים בחצרות הפריצים. ימים שלמים היה עושה בארמנותיהם וקנה עבדיו עליו השנים, כשהוא מבקש את זמנו בחברת פגלי האהזות ומשרתיהם.

קרבה זו אל האצילים נרמה עם הזמן ורידה רוחנית אצל החניס. מבלי משים ספג מרוח ההוללות והליצנות של הפריצים ומשרתיהם, עד שהחל להדרדר בשמירת התורה והמצוות. רננו עליו כי הוא נכשל בעבודת המורות ביותר.

מעבודתו בכתי הפריצים השתפר החניס יפה, קנה בית נאה וצבר סכום פספס נכבד לימי זקנה. עם זאת, היו הוא ואשתו חשוכי-לדים, וכבר אבדו את התקווה לחבק בן משלהם.

ערב אחד, בשובו מעבודתו, פגש בדרכו יהודי עני, לבוש קרעים, שנפל על אם הדרך מחמת חקר גדול. היה זה לילה חרפי קר, והעני היה קפוא למרי ולא היה יכול להסוּף ללכת. הכיר בו החניס, פי עוד מעט תצא נשמתו ונקמרו רחמיו על האיש.

החניס היה לבוש בגדים יפים והמים, פיאות למי שמסתובב בחברת האצילים. בלי להרהר הרבה פשט את מעיל הפרוה שעליו והלבישו על העני הרועד מקר. הוא לקח אותו אל בית-מרחץ קטן, וישם, אחרי שהעני רחץ את בשרו במים חמים ורוחו שקב אליו, התחלף עמו החניס כבגדיו. הוא נתן לעני את בגדיו החמים והיפים ואילו הוא עצמו לבש על בשרו את הבגדים הקרועים והעלובים של העני.

העני הודה לחניס במלים נרגשות על שהציל את חייו והמסיר ברכות חמות על ראשו. אחר-כך נפרדו השניים והעני פנה לדרונו ואילו החניס מהר לביתו.

המקום היה רחוק מרחק רב מביתו של החניס. כשיצא מבית-המרחץ, הכה בו חקר בעצמה רבה. עכשו הרגיש היטב מה שהרגיש העני שלבש קדם בגדים עלובים אלה. הוא החל לרוץ לביתו, כדי להגיע אל הבית מהר ככל האפשר.

באותה שעה נסתמה בכתי-הכנסת בעיר תפלת ערבית, והמוני יהודים מלאו את הרחובות בדרכס לבתיהם. פתאום ראו את החניס רץ ברחוב, לבוש בגדים עלובים וקרועים, ושניו נוקשות מקר. מאחר שלא היה רגיל לבגדים קרועים אלה, נכשל בהם לא אחת במהלך ריצתו ונפל אל תוך הבין.

תושבי העיר, שהיה בלבם על האיש שפר מהדרך, צחקו למראת החניס הרץ כמשגע כרחובות העיר, לבוש קרעים ומטנף בבין. בכל פעם שנפל, עלה שחוק על פניהם של האנשים מסביב. הכל חשבו שנתפרח עליו דעתו.

רועד מקר, קבול בכל גופו, מלקלך מכה רגל ועד ראש, משפל ומבזה הגיע סוף-סוף החניס לביתו. חסר-אונים נפל על מפתו. כשהוא מרגיש חלישה גדולה, אך בלבו חיש שלחה מפלאה. מעשה הצלת-הנפשות שזכה לעשות חסם את לבו והוא הרגיש שפדאי היה לסבל את כל הצרות שעבר למען המצוה.

מינשהו של החניס עורר רעש גדול בעולמות העליונים. הוא עצמו לא ידע, כי העני שהציל ממות היה תלמיד-חכם גדול וצדיק נטת. הברכות שברך את החניס עלו עד למעלה-מעלה והתיצבו לזכותו. המלאכים הטובים המליצו זכות על החניס ובקשו לגמל לו על מעשהו בכך שיוֹד לו בן תלמיד-חכם (כמאמר הגמרא: האוחב חכמים, יהיו לו בנים חכמים). כנגדם באו המטקורנים ואמרו: שאמנם מגיע לו בן קזה על מעשהו, אך איד יתכן לתת לחוטא כמותו בן צדיקי

בסופו של דבר החלט, שאכן יזכה לבן תלמיד-חכם, אלא שתחלה יהיה עליו להפטר לגמרי מחטאיו. כדי שהבן שיוֹד יצא מגוף טהור וקדוש. נגזר על החניס לחלות תקופה ארבה, כדי שישפרי המחלה ויכבו אותו מכל חטאיו, עד שיהיה טהור בתינוק.

ואכן, כבקר לא היה יכל החניס לקום ממתו. קדחת עזה תקפה אותו וכל איבריו כאבו. שוב לא חזר לעבודתו בכתי הפריצים. שנים רבות שכב על מפתו, מתגרס בישוריו. בתוך כך שב בתשובה שלמה על כל מעשיו הרעים. היה מרבה באמירת תהלים, מתוך לב נשבר וכואב. גם פניו הנפשות התענגו, ואור של טהר החל לזרח עליהן.

חלפו השנים והחניס הכריא וחזר להיות ככל האדם. אולם עכשו היה אדם שונה לחלוטין ממי שהיה ערב מחלתו. בידו היה שמור עדן סכום פספס נכבד שדי היה בו כדי לפרנסו בכבוד, ועל-בן היה יכל להקדיש את חייו לעבודת-השם, כבעל-תשובה גמור.

ופתאום, כאשר החניס ואשתו כבר החלו להזקין, הרתה האשה וילדה בן. הילד התגלה כבעל כשרונות יוצאים מגדר הרגיל. החניס מסר אותו בידי המלמדים הטובים ביותר, ואכן עשה הילד חיל בלמודיו וכבר בגיל רך היה לגאון-עולם.

עם השנים גדל הילד והיה לצדיק גאון. כשהתפרסם שמו של המגיד ממעזריטש, נסע אליו ונעשה אחד מתלמידיו המסורים. לאחר פטירת המגיד, התפרסם שמו של אותו צדיק ונחרו אליו אלפי חסידים ולמדו ממנו דרך בעבודת הבורא. יהיו החסידים מספרים בינם לבין עצמם את הספור המפלא על החניס מלמברג, אך לא רצו לפרסם שכן החניס הלא הוא רבם, מפני שתחלת הספור אינה לפי כבודו...

חצרות קדשיו

שבוע מדומם לאנ"ש באנטווערפן במחיצת כ"ק מרן אדמו"ר מוואסלוי שליט"א

שבוע נעלה הלך על מתפללי הקלוי הע"י, במחיצתו של כ"ק מרן אדמו"ר מוואסלוי שליט"א, שהגיע לאנטווערפן לביקור קצר, לפאר את שמחת הנישואין בבית הרה"ח ר' מרדכי אסר אקרמן הי"ו, וישר בשדר הרה"ח ר' שלום אנגלשטיין הי"ו. האדמו"ר שליט"א הגיע לאנטווערפן ביום ראשון בערב, כשקהל רב מקבל את פניו בשדה התעופה, ולאחרי"כ במסיבת קבלת פנים שהתקיימה בבית בעל האכסניא הרה"ח ר' דוד ירחמיאל קאמפף הי"ו, בהשתתפות הראב"ד הג"ר אליהו שטערנבוך שליט"א, ועוד רבנים נכבדים.

אך שמטרת הביקור היה כאמור, שימחת הנישואין, אך ברור שגולת הכותרת של ביקור זה, הייתה עריכת השולחן המרוממט בו"ט כסלו יומא הדיוולא של מרן המגיד הגדול ממעזריטש ז"ע.

המונים ממתפללי הקלוי ומתושבי העיר, נהרו לעריכת השולחן, ובראשם נכבדי רבני העיר כהג"ר יצחק זעקל פאללאק שליט"א, הג"ר אברהם יהושע רייך שליט"א, הג"ר אהרן שיף שליט"א, הג"ר אשר חיים שטערנבוך שליט"א, ועוד.

האדמו"ר שליט"א עורר בדבריו על הצורך להתחוק באמונה ובביטחון, ובמיוחד לאור המצב הכלכלי הקשה אשר בו נתונים כלל ישראל בכל מקומות מושבותיהם, וכח זה להתחוק גם בעיתים הקשים, הוא בעצם פרי כוחם וחיודשם של מרנא הבעש"ט הק"י ז"ע, ובעל הדיוולא המגיד הגדול ממעזריטש ז"ע. כמו"כ סיפר עובדין קדישין מהמגיד ז"ע.

למחרת היום, הוזמן האדמו"ר שליט"א לפאר את מעמד בו"ט כסלו של קהל חסידי ליובאוויטש באנטווערפן, אשר התקיים בהשתתפות מאות רבות מבני העיר, ועל צבאם כל רבני העיר שליט"א - באולמי פוגל. אך חיש המשרת האדמו"ר האדמו"ר האדמו"ר על הצורך להתחוק בהתקשרות להמגיד ממעזריטש ז"ע, ע"י כח האמונה והביטחון.

ביום המישי אהר"צ ערך האדמו"ר שליט"א 'שולחן להיים' בבית האכסניא, כשהקהל עובר ונפרד לשלום, תוך כדי שירת 'אוסע ברידער' ו'כי בשמחה תצאו'.

תפארת שבמלכות

המשך מעמוד א'

ראוי לכך, וזהו ונעשה בו נס, שחויז מהנס שנתרכה חשמן, היה הנס גיב כזה ששרתה כפה זה, ולכן עושים אנו חי ימים חנוכה, זי ימים על שנתרכה חשמן, ויום אי על הנס שנעשה עיי פח זה, שהיה דבר המדוד.

(כ"ק מרן אדמו"ר מפאשקאן ז"ע, כרכס מסכ, עמ' טו)

אור החנוכה עומד בקיים לעולמי עד

בספרה"ק מקשים, על מה שאומרים בועל הניסים יולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך, ולעמך ישראל עשית תשובה גדולה ופרקן כהיום הזה. שלכאורה היה צריך להיות כתוב הפוך, דהרי לאחר ש"עשית תשובה גדולה", היה יולך עשית שם גדול.

אלא שאמנם בזמן שהיה הנס של חנוכה, היה קידוש שמו יתברך בכל העולם, אבל זה היה לזמן קצר, כי מאתיים שנה אח"כ נחרב ביהמ"ק, והקידוש הי היה בעולמך, אבל רק לזמן קצר.

אבל יולעמך ישראל עשית תשובה גדולה, התשובה הגדולה שהיה לכלל ישראל, זה עד הומן הזה, משום שעד הומן הזה, משתמשים עם הנרות, האורות של חנוכה, ולכן יש לזה כח.

וכמ"ש במאור עינים על מה דאי (שבת כ"ב) שפתילות ושמינים שאין מדליקין בהם כשבת מדליקין בהם בחנוכה, שאפילו הנשמות שאין להם תיקון בשי"ק, יש להם תיקון בימי החנוכה, וזה מה שהקב"ה אמר לאהרן הכהן, שלך עומדת להם, שהעבודה של חנוכת בית חשמונאי, זהו לעולמי עד, שנשאר עד סוף כל הדורות, נרות חנוכה שמטתרים נשמות ישראל.

(כ"ק מרן אדמו"ר מנוטוב עלי"ל, קובץ אמ"ק, זלח מטכס פשי"ד)

תפארת אבות

זכותם יגן עלינו ועל כל ישראל, אמן

שבת קודש - מרשת וישב - ב"ג כסלו: תקצ"ז - הג"ר דוד אבדי"ק נובהרדוק גליא מסכת: תשי"ג - הרה"ק ר' אלימלך מטאהש. תשכ"ז - כ"ק מרן אדמו"ר רבי אברהם אלימלך מגראדז'ינסק.

יום ראשון - ב"ד כסלו: תרס"ג - הרה"ק ר' משה מדעוש. תרס"ה - הג"ר חיים חזקיהו מדיני אבדי"ק חברון שדה חמד.

יום שיני - כ"ה כסלו - א' חנוכה: תרל"ב - הג"ר יעקב יוקב עטלינגער מאלטונא ערוך לנר: תרצ"ב - כ"ק מרן אדמו"ר רבי חיים מאנטיניא של הייב"ט. תשנ"ט - הרה"ק ר' יוחנן מטאלנא.

יום שלישי - ב"ז כסלו - ב' חנוכה: ז'תתקנ"ח - רבנו אברהם ב"ר דוד הראב"ד מפושקירא. תרכ"ד - הרה"ק ר' אלעזר מקאזניץ 'אמרי אלעזר'. תרע"ו - הרה"ק ר' יוסף מקוידנוב.

יום רביעי - כ"ז כסלו - ג' חנוכה: תקס"ה - הג"ר הירש רוניש 'תשע שיטות'. תקע"ג - הרה"ק ר' חיים אבדי"ק טעערנאוויץ 'באר מים חיים' יסודו של שבת ועוד. תרמ"ח - הרה"ק ר' יוסף משה טייבר מפרעמישל-זעלון. תרע"ו - הרה"ק ר' פנחס מסטרעטין-בערז'אן. תשנ"ז - הרה"ק ר' אברהם יצחק הכהן קאהן אדמו"ר מתולדות אהרן 'דברי אמונה' 'אסיפת מכתבים'.

יום המישי - כ"ח כסלו - ד' חנוכה: תרס"ז - הרה"ק ר' אהרן בריינדווין מפעלשטיין. תרפ"ז - הרה"ק ר' ברך דוד מקלינקוביץ ויברך דוד.

יום שישי - כ"ט כסלו - ה' חנוכה: תנ"ח - הג"ר חזקיהו די-סליווה מירושלים 'פרי חדש'. תקס"ד - הרה"ק ר' גדליה מליניץ 'תשואות חן'. תר"ד - הג"ר ארי' לייב הרוויין אבדי"ק סטאווסלב. תס"ו - הג"ר שלמה הכהן מילנא 'חשק שלמה'. תרע"ח - הרה"ק ר' אברהם מטולשטין 'כוכבי אור'. תש"ט - כ"ק מרן אדמו"ר רבי ישראל מהוסיאטין.

שהשמה במעולם

ברכת מזל טבא נשיגר מעומקא דליבא לידידינו הנכבדים והנעלים
הר"ר דוד צבי סלומון הי"ו - להולדת הנכד
הר"ר חיים מאיר סלומון הי"ו - לונדון - להולדת הבן